

I dette nummer:

Den gang sejlere var unge og træbåde gamle	1
Vintersejleren	5
Fra sælhund til sejlfisk	7
En sommertur med ulækkerbevægelsen	8
Motionscyklerne søsættes	10
Is yachter	12
Kajakroning i Island	13

Kompasset er medlemsblad for Roskilde Sejlklub og udkommer med varierende mellemrum i et elektronisk oplag og et begrænset antal i tryk, som kan ses og hentes i klubhuset.

Ansvarshavende redaktør Normann Sloth, redaktør Sven Scharling. Stillingerne som redaktionssekretær og journalister er indtil videre ubesatte. Lay-out Normann Sloth & Ralph Koch.

Der er stadig historier derude, der venter på at blive fortalt, og der er særprægede og enestående personligheder i vores kreds, ja sågar personer, der prøver at være helt almindelige, hvis bedrifter og indsats det vil være på sin plads at brede ud til os alle.

Vi har en del til fælles, nemlig vores interesse for vandet og vores fjord, og netop ens interesse er jo det, det er sjovest at læse om. PS Meld dig meget gerne frivilligt som medlem af redaktionen, ordblindhed ingen hindring – henvend dig gerne til redaktør Sven Scharling, 40303729

Roskilde Sejlklub bestyrelse:

Formand & Kapsejlads	Normann Sloth
Næstformand & Junior	Birgitte Larsen
Kajak	Ralph Koch
Kasserer	Nelly D. Bachmann
Webredaktør & Brobestyrer	Preben Gregersen
Match Race & sekretær	Annette Rossing
Kompasset	Sven Scharling
Sejlskole og Kapsejlads	Terkel Christensen
Hjemmeside	www.rosejl.dk

Dengang sejlere var unge og træbåde gamle

Af Jan Ebert, der i år kan fejre 60 års jubilæum i RS

En brugt piratjolle til fire månedslønninger

I foråret 1962 – og det er jo 60 år siden – købte jeg en ældre Piratjolle af en ansat på Skt. Hans, der havde jollen liggende i hospitalets lille havn. Han blev meget fornærmet over, at jeg ikke ville give 1.500 kr., men kun de 1.200 kr. der var mit bud. Som journalistelev på Roskilde Tidende fik jeg 330 kr. om måneden i løn, så det havde trods alt kostet mig lang tids opsparring. Jollen var i øvrigt solidt kram, ikke noget med billigt finér, men bordlægning af lærk og et (forhenværende) smukt lakeret plankedæk af smalle oregonlister. Dertil et stel bomuldssejl, og nogen havde engang gået hen over storsejlet med tennissko på. Formentlig mens det lå til tørre, men sejlet havde fået røde fodaftryk, som ikke ville gå væk igen. Jeg gættede håbefuldt på, at det kunne være Randi, en lækker tennispige jeg kendte på afstand, og så var det næsten tilgivet.

Med jollen fulgte et medlemskab af Roskilde Sejlklub, og det har holdt lige siden. Det samme gælder de venskaber, der hurtigt opstod med andre jollesejlere, for RS var også dengang en ganske stor jolleklub. Først optimister, som alle havde bygget jollen selv, hvilket man bl.a. kunne gøre på aftenskole. Så kom mange selvbyggede OK-joller, delvist efter samme byggekoncept. Piraten blev regnet for en lidt prestigefyldt jolle, fordi den var så stor og man skulle være to i den. Klubben havde et pænt felt af dem og kunne tælle en tidligere Danmarks-mester, der vist hed Leif. (red.: Leif Olsen, DM fem gange i piratjolle).

En stor flok nybyggede optimistjoller døbes, sikkert i 1958. I baggrunden ses det gamle klubhus "Sporvognen", der havde være sejlkubbens samlingspunkt siden 1930. I 1960-61 byggede en gruppe medlemmer et nyt lille klubhus, som i dag tilhører strandjægerne.

Blazer, fest og søde piger

Klubben var ved min ankomst stærkt styret af vekslende formænd, ikke mindst den navnkundige isenkræmmer Erik Christensen, "kræmmer" kaldet. Det var først, da Ole Jacobsen kom til omkring 1970, at opgaverne blev mere delt i bestyrelsen. Ole blev senere formand for Dansk Sejlunion, hvor han gennemførte en større reorganisering og modernisering.

En gruppe medlemmer havde i 1960-61 bygget et fint nyt klubhus, som afløste en gammel, langstrakt træpavillon, der kaldtes "sporvognen". Dette "nye" klubhus tilhører i dag strandjægerne, for det blev ret hurtigt for lille i takt med, at RS voksede. Standerhejsningen og nedhalingen forår og efterår var store begivenheder. Ikke blot i klubben, men til dels også i Roskildes selskabelige liv. En del var medlemmer alene for at kunne komme til festerne, ikke mindst yngre piger, som gerne ville møde os sejlere. Desuden var der den fælles nytårsfest på Hotel Prindsen sammen med roklubben og et fælles karneval omkring fastelavn, også på Prindsen. Rigtigt mange mødte festligt udklædte, hvilket de færreste nok ville gøre i dag. Karnevallet var da også det første, der stoppede, da tiderne i almindelighed blev mindre festlige. Selvfølgelig mødte man til de andre fester i sit pæne sejlertøj, dvs. mændene i blazer, hvide eller grå bukser, hvid skjorte og selvfølgelig slips. Engang tidligt i 80'erne lejede sejlkлубben sig ind i den store ejendom på havnen, som i dag rummer Restaurant Store Børs. Her oprandt, hvad jeg husker som en storhedstid i

klublivet, med kantinebestyrer, varm mad nogle gange om ugen, søde piger bag bardisken (frisør Mortensens døtre) og talrige festlige stunder.

En kølbåd for børneopsparingen

Piratjollen fik mig i den grad tændt på sejlads, så allerede året efter købte jeg min første kølbåd. Det skete ikke uden sværdslag med min far, for jeg var kun 17 år, og han skulle derfor frigive min børneopsparing. Jeg kan takke den gamle bådebygger Jensen for, at det lykkedes, for han fortalte min skeptiske far, at "bare båden ikke er mere end 20 år gammel, er den sikkert et fornuftigt køb". Jensen havde i øvrigt et meget velanskrevet bådeværft der, hvor klubhuset nu ligger, og det blev sidst i 1990'erne opført i samme stil som hans gamle værftshal.

Den 20 fods spidsgatter "Tops" var Jan Eberts første kølbåd, som han ejede 1963-67. Senere var det i mange år Molich 10-Meteren "Maja" der nu er overtaget af Thomas Ebert og har fået plads i Holbæk (idet hele familien Ebert nu bor i Ringsted). Tredje generation, Vincent og Johannes Ebert, startede sidste år som jollesejlere i RS, og Jan og Marianne Ebert sejler nu en Dehler 41 med havneplads i Korsør.

Man bærer da en kølbåd

"Tops" var en lille, sund og køn spidsgatter af M.S.J. Hansen. Kun 6,1 x 1,80 x 1,2 m, hvilket svarer til 20 fod, og når jeg sad i kahytten og strakte armene ud, kunne jeg berøre begge fribord samtidig. Prisen var 7.500 kr. plus piratjollen i bytte. Piraten havde ligget ved en af klubbens jollebroer, men en kølbåd – ua-

nset hvor lille den var – skulle ud på redan. Der var jo ingen lystbådehavn i byen, så alle motor- og kølbåde lå for svaj, og det krævede så en rojolle for at komme om bord. Som anker virkede en passende betonklods, så fulgte en tung bundkæde, en mellemtung kæde og til slut en lettere kæde, som skulle være galvaniseret, da den hele tiden hang fri af bunden og bevægede sig med båden. Alligevel var der efter næsten hver kuling eller storm nogen, der gik i drift og bagefter skulle hales fri af den heldigvis bløde kyst ved Frederiksborgvej. Værre var det, hvis "løsgængerer" undervejs havde ramt andre både, og det skete engang for "Tops". Den måtte på værft hos Niels Krarup, der havde sit lille bådebyggeri på havnepladsen. Beddingsvognen trak den op, hvorefter 7-8 stærke fiskere m.v. blev tilkaldt, og de bar slet og ret båden videre ind til Krarup, skønt den må have vejret 1 ton eller mere.

Håndkraft og håndfuld bajere

Om vinteren duede det ikke at lade båden ligge på redan, udsat for storme og isgang, så alle kom på land. Beddingsvognen blev trukket op med et elektrisk spil og endte på en drejeskive. Her kunne vognen så drejes i den retning, båden skulle, og så begyndte et større slæb med lange planker, der var monteret med hver sin skinne. Vognen blev rullet ind på det yderste sæt skinner, hvorefter de bageste planker blev hentet om foran, og sådan kom man videre indtil vinterpladsen var nået. Båden skulle nu bakes fri og af vognen og anbringes på klodser og bukke. Med en kraftig donkraft kom båden lidt op fra vognen, så denne kunne ruller tilbage, indtil en tværvange stødte imod. Så

løfte igen på den anden side af tværvangen og videre til næste vange, indtil beddingsvognen var lirket fri af båden. Selv sagt kostede det en håndfuld bajere at få hjælp til det projekt. Havne søsætning Roskilde

Søsætning af båd med beddingsvognen på slæbestedet – som det foregik i 1949

50 øller og båden lænsede sig selv

Et forår havde været særlig tørt, og da "Tops" rullede i vandet, tog den så meget vand ind, at den ikke lettede fra beddingsvognen. Når det skete, fik man som regel lov til at blive natten over på vognen, så den indtørrede klædning kunne nå at lukke sig, men der var en anden, som skulle søsætte efter mig – og selv skulle jeg på aftenarbejde i mit nye job på Berlingeren. Gode råd var dyre. Det blev nærmere bestemt til en hel kasse bajere af dem med 50 flasker. Øllet blev købt hos Verner Vedel i skibsprovianten, og det lykkedes at lænse "Tops" så meget, at den kunne holde sig flydende i kortere tid. Ølkassen kom i båden, og det blev bekendtgjort på havnen, at man var velkommen til at tage en forfriskning, hvis man også sørgede for bruge lænsepumpen. Ellers ville man for øvrigt få våde fødder. Da jeg næste formiddag med spændt forventning tog ned på havnen, stod der en tom kasse bajere i en båd, der stort set var blevet tæt i nattens løb.

På kryds mellem broklapperne

"Tops" hørte til de mindste – men ikke allermindste – på redan. Største kølbåd var "kræmmeren"s navnkundige spidsgatter "Mariane" på 9 meter eller hele 30 fod! Gennem mange år en meget vindende båd, der skaffede "Kræmmer" flere store sejre i bl.a. Sjælland Rundt, Skaw Race og Gotland Rundt. Ligesom de fleste andre kølbåde havde "Mariane" ikke indenbords motor, men kunne en vindstille sommeraften humpe hjem fra en tur mellem skovene med hjælp fra en lille Seagull påhængsmotor. En tur op ad fjorden for sejl – og hjem igen – kunne i de år være noget af en præstation, ofte på kryds gennem de smalle render og ind mellem broklapperne i Frederikssund.

Søde piger og risiko for tæsk

Særlig frygtet var i øvrigt Kulhusrenden, når strøm, vind og sø ude fra Isefjorden i fællesskab gjorde alt for, at vi ikke skulle nå Rørvig den aften – men det skulle vi! På den navnkundige træpavillon "Den Runde" i Rørvig spillede Papa Bue, og det vrimlede med søde piger, der dengang ikke måtte holde ferie eller weekend på egen hånd, men var tvangsindlagte til at tage med far og mor i sommerhus. Der var i øvrigt ingen havn i Rørvig, kun en lang træbro, så det måtte hverken blive østen- eller søndenvind.

Havde man fundet ro i den ægteskabelige havn, var Lynæs det faste mål for familien, men det var ikke for tøsedrenge at vende rundt for sejl i det smalle bassin. Hundested var en ucharmende fiskerihavn, Kulhuse for lille, Frederiksværk præget af stålveseværket og Nykøbings lille trafikhavn for langt væk. I pinsen mødtes alle fjordklubberne til fælles stævne i Lynæs, og ikke mindst i jollesejlernes teltlejr gik det livligt for sig. Det var vigtigt at holde sammen, for de unge fiskere kunne ikke lide unge sejlere og mente, at det bedste var at tæve dem.

Pigerne Abelone og Maja

I 1962 var alle både i Roskilde – motor eller sejl – bygget af træ. Kan læseren forestille sig, at samtlige glasfiberbåde forsvandt fra havnen i dag? Det må dog siges, at mange træbåde siden er gået tabt, for bådebygger Jensen havde ret: efter 20 år begynder alderen at indfinde sig, og efter 40 år lever kun den træbåd, der har haft omsorgsfulde ejere. Det var allerede i 1950'erne blevet kostbart at få bygget en træbåd, så langt de fleste stammede fra før krigen og nåede meget høje brugtpriser. En pæn 30 kvm spidsgatter kostede således omkring 30.000 kr, hvilket var betydeligt mere end en årsløn for mange mennesker, og ikke mindst for en ung journalist. Det lykkedes mig dog i 1967 at finde en 30'er i nogenlunde stand ved at vente så længe, at ejeren – for at slippe for at tage den på land for vinteren – solgte til blot 16.000 kr, og "Abelone" blev min næste båd. På det tidspunkt var de første glasfiberbåde imidlertid kommet på markedet, og allerede to år senere ville jeg være med på det sidste nye og købte en finsk H-båd, D5. Takket være den forrygende inflation og tilhørende dyrtidsregulering var der 1974 igen råd til ny båd. Det var Molich 10-Meteren "Maja", som jeg selv var med til at designe, hvorefter Poul Molich i Hundested satte den i produktion. Her 48 år senere er "Maja" stadig i familien, men nu med havneplads i Holbæk.

Styrendampe eller harpiksduft

De to første glasfiberbåde i Roskilde dukkede op i 1963 eller -64. Det var en svenskbygget Fingal og en dansk Great Dane, begge til selvaptering. Georg Andersen fra Roskilde Maskinfabrik fik dog sin Fingal apteret hos Niels Krarup og søsatte derfor noget før Ole Jacobsen, der indrettede sin Great Dane selv. Alle inviterede selvfølgelig sig selv om bord for at se disse vidunderer indefra og blev forbløffede over den megen plads – men lugten! De sidste styrendampe fra en ny glasfiberbåd var ikke det samme som harpiksduffen fra skibslakken i en træbåd.

Erik Christensens spidsgatter "Mariane" med R3 i sejlet var i starten af 1960'erne den største båd på reden, 9,0 meter lang og tegnet af en af tiden fineste konstruktører, Robert Jensen, der senere som pensionist slog sig ned i Veddelev. Erik "Kræmmer" vandt et hav af kapsejladser med båden, men den var også udrustet helt i top med moderne spiler. Senere tilhørte båden bl.a. tursejleren Anders Høegh Post og derefter forfatteren Tage Voss.

Fritz Dybdahl i sin LA Krydser i forgrunden Georg Andersen i sin Fingal

I forgrunden Roskildes første kølbåd af glasfiber, Georg Andersens svenskbyggede Fingal. Ved siden af ligger Fritz Dybdahls LA-krydser, som klubben kom til at rumme en del af. Det første afsnit af lystbådehavnen er på dette tidspunkt bygget, men ikke just overfyldt.

Gratis at ligge for svaj

Som nævnt lå vi alle sammen for svaj på reden ud for klubhuset. Veddelev, Herslev, Jyllinge eller Marbæk eksisterede ikke som lystbådehavne dengang, og man skulle til Frederikssunds gamle havn for finde nogle få havnepladser. Først i 1973 åbnede Roskilde Kommune for deres nye havn (den nuværende ældste del), men hvem ville dog ligge der? Som jeg husker det kostede en plads det meste af et par tusinde kroner om året, og vi lå gratis for svaj! Spild af penge, men der var alligevel nogen, der luskede ind på en plads, da efteråret og det dårlige vejr begyndte, og det kommende år blev havnen fyldt op. Ret hurtigt endda, men i de år skete der også en ren eksplosion i bygningen af glasfiberbåde.

Bådflugtninge

Havnen måtte udvides i 1990'erne, men desværre skete det ikke uden større ballade mellem de sejlere, der hidtil havde ligget til leje hos kommunen, og de nye andelshavere. De gamle mente jo, at de blev tvunget til at købe en andel, der var alt for dyr, og sandheden var også, flere pensionister måtte opgive deres båd. Desuden var der ikke mindre end 24 "bådflugtninge", der til trods for bopæl i Roskilde (nogle endda tæt på havnen) i protest over prisen på andele flyttede deres både til Holbæk. En lidt trist historie, som jeg vil gemme til en anden gang.

Jan Ebert har altid interesseret sig brændende for lystsejladens historie. I 1986-87 udgav han de to bind af "Danske Lystbåde", en uovertruffen historisk beskrivelse af lystsejladens i Danmark fra 1866 til 1986.

Vintersejleren

En enkelt Roskilde-sejlbåd trodser kulde og blæst i vinterhalvåret

Af *Sven Scharling*

Når man kigger ud over fjorden er der ikke megen aktivitet, men mange dage vil man kunne spotte en solid, rød sejlbåd krydse rundt derude. Nærmere på kan man konstatere, at der bare er en enkelt mand i båden. Det vakte Kompassets nysgerrighed, for hvem var det, der udviste denne entusiasme for sporten, når nu samtlige andre både lå enten på land eller urørte i deres båse? Og hvad var motivet til at stævne ud i regn, blæst og kulde i ofte nul graders varme? Bare tanken om chill faktoren kan jo få det til at løbe én koldt ned ad ryggen.

Otto Brutalis

Det viste sig hurtigt ved en lille rundspørgen at være Michael Schäffer i sin knaldrøde Engholm 32 med det stolte navn Otto Brutalis. Ingen af de faste bolværksmatroser og medlemmer af sejlklubben var i tvivl om, hvad det var for en båd og hvem, der

sejlede den, for Otto Brutalis har åbenbart slået sit navn fast. Michaels første båd hed Otto, og som man ved, er Otto et næsehorn, så Brutalis henviser til et kendt og ret umuligt næsehorn i Aalborg Zoo. Den gjorde sig så meget ud til bens, at den blev ekspederet hjem til Sydafrika, så ku' de lære det. Båden Otto Brutalis fører sin egen standart med et hvidt næsehorn på rød bund, er otte tons tungt og lavet i stål. Så der er passende energi i skroget ligesom hos navnebroderen. Trimaraner og andre skrøbelige konstruktioner bør holde respektfuld afstand til de tungere dyr på savannen. Hertil kommer, at kølen har et hulrum med plads til 250 l diesel, og den ekstra vægt kan godt mærkes på stabiliteten, når tanken er helt fuld, men man kan også mærke, at det skulper.

Ibens aftensmad

Kompassets udsendte fik lov at komme med på en tur. Den 20. februar kl. 10 er der afgang fra den fornemme plads på A broen. Det er en dejlig dag med jævn vind og sol og 2 graders varme, faktisk et heldigt lille vindue indtil kl. 14 mellem storm og blæst. Det passer lige, for kl. 14 skal Michael til dans sammen med Iben hans kone. Salsa og standard latin. Ovenover flyver en lille blå flyver. "Det er den til Anholt. Jeg kender den på lyden," bemærker han, og alle disse enlige ture er med til at åbne ens sanser og øjne og glædes ved fx at iagttage havørnene, der systematisk angriber en flok blishøns. Michael sejler alene om vinteren, for Iben undskylder sig, og det er så meget nemmere, når man ikke skal lave aftaler med gaster. Han kører bybus i Roskilde og har som regel formiddagstjansen med start fx kl. 5.30. Undervejs hører han i radioen efter vejmeldingerne, så han kan planlægge en sejltur, til når dagens arbejde er slut et sted mellem kl. 12 og 14. "Så passer det lige med, at jeg efter sejlturen kan nå hjem til et veldækket bord og Ibens aftensmad," tilføjer han med et glimt i øjet.

Nødvendigt om bord: en kvinde .

<https://youtu.be/4LO7MaC3EMA>

En begrænsning ved vintersejladser er de korte dage, men byen lyser op, når det er mørkt, siger Michael, så han uden besvær kan finde hjem. Det er godt for én at kunne lege. Det er som en slags fodmassage for hjernen sådan en tur på vandet, fortæller Michael. "Det med at sejle alene er noget, jeg efterhånden har tillært mig," forklarer Michael, der tilføjer, at han undrer sig over, at der ikke er andre, der sejler om vinteren, nu når så mange både bliver liggende i vandet vinteren over. Det er ikke dyrere i forsikring, for der sker flere skader, når man tager masten af og får båden på land.

Men om sommeren er familien med på sommertur, og det har de været altid. Selvom de fire børn nu er voksne, er de fortsat med plus et barnebarn, men lidt forskudt for det meste. "Jeg selv kan lide at være mellem havnene, resten af familien i havnene," siger Michael, der også om sommeren sejler kapsejls i Banner 28'eren – en ganske skrapt sejlede båd.

Snedige patenter

Det første, jeg lægger mærke til, er nogle snedigt udtænkte patenter, der gør det nemmere at sejle ud i båden alene. Næderst på waterstagen (stålstangen, fra vandlinien op til bovsprydet/landgangsbroen for til) er der en kile, der fanger en snor, der går fra hver side af båsen. (Se fotos). Når Otto sejles ind på sin bådplads griber kilen fast i snoren, så båden holdes præcis midt i båsen. Det må have taget mange grublerier at udtænke. Dernæst ses nogle rustfri bøjler på siden af bommen. De griber sejlet, når det sænkes, så Michael undgår lazy jacks, snorværk og canvas, der flagrer. En simpel metode. Det næste, jeg får øje på, er et spil, så man kan flytte skødepunktet på løjbommen uden besvær. Det kan ellers være sejt, når storskødet er stramt. Genialt. (Se fotos). Alle reb, snore og skøder er ført agterud, så Michael fx kan rebe alene nede fra cockpittet. Der er monteret trin op langs masten og der er også vindskærm og sprayhood. Båden er isoleret "som en kumme-fryser", og der er en keramisk ovn plus en affugter, der holder båden tør og frostfri hele vinteren.

Jorden rundt

Michael har en ambition om at sejle jorden rundt i båden, men Iben siger, "at han ringer bare, når han kommer frem til noget varmt og eksotisk". Indtil da tager han omkredsen i mindre bidder. Siden han købte båden har han tilbagelagt 25.000 sømil svarende til 46.000 km. Jordens omkreds er ca. 40.000 km, så på den måde kan Iben regne med, at han ikke er så langt væk alligevel, selvom han er i gang med at sejle rundt om jorden nu på anden gang. I coronaåret 2020 sejlede Michael præcis 1997 sømil. Han var godt klar over den 31. december, at han nærmede sig en slags rekord, men valgte alligevel at tage hjem til nytårsmiddagen til tiden. I 2021 var der kun en enkelt uge, hvor Michael ikke var ude at sejle.

Slaget på Isted Hede

Michael har et ansigt, der godt kunne sidde på en kæk soldat. Og det er ikke helt tilfældigt, for den første generation af Schäffere, der i slutningen af 1700 tallet emigrerede til Danmark fra Tyskland var en soldat, og det var de to næste også. Den 3. generation af Schäffere i Danmark faldt som dansk soldat i Schleswig krigene, blev såret i slaget på Isted Hede i juli 1850 og døde på lazarettet i Flensborg. Heldigvis for efterslægten havde han under en orlov kort forinden lagt grunden til slægtnes videreførelse, så posthumt fik han datteren Emma. Efter 1864 solgte familien gårdene nær Flensborg og flyttede til Danmark.

De følte sig diskrimineret af tyskerne. Michael fortæller, at det ikke var ualmindeligt, at unge dansksindede mænd syd for grænsen lige inden første verdenskrig flygtede til Danmark for at undgå tysk militærtjeneste. Og så af og til sneg sig tilbage for at besøge familien. Det er en god familiehistorie, og Michael viser, at der stadig er barskhed i de schäfferske gener. Michael har i øvrigt været med i bestyrelsen i Havneselskabet de seneste 12-14 år og er med i Fjordudvalget, der administrerer sømærkerne. En af hans tjanser er at undersøge, når der rapporteres nye sten, der ikke er afmærket på søkortet.

Fra sælhund til sejlfisk

Sådan sammenfatter to grupper af kommunikationsstuderende Roskilde Sejlklubs udfordringer.

Af Sven Scharling

Set udefra er vores klub ikke så synlig og en anelse støvet, elitær og måske en smule bedaget, og det kan have konsekvenser for vores muligheder for at få opbygget good will udefra og få flere ikke mindst unge mennesker ind i sporten og i klubben og få opbygget et stærkere sammenhold. Der laves et stort slået frivilligt arbejde, men de enkelte "afdelinger" kører et lidt for isoleret løb, så der er behov for, at det hele bindes mere sammen. Og helt afgørende: der skal flere til årerne! (sejlene og pagajerne). For at få engageret flere frivillige, så det ikke blot er et par håndfulde Tordenskjolds soldater, der bærer læsset, skal klubben kende sine medlemmer bedre, prikke nogle flere på skuldrene og skabe mere fællesskab og engagement. (Så bered dig. Inden du ser dig om, er du blevet talentspottet!) Sejlsport kan være lidt en solokultur, hvor man går hver til sit, når man kommer i land. Klubben har en gang haft en guldalder med fest og ballade, og det bedste herfra skal genopfindes, men i en ny form, så vi får jollesejlerne og sejlerskolens unge til at føle sig hjemme i klubben og forblive der. Vores udgangspunkt er ikke værst. Vi har en bomstærk økonomi og stærke folk at trække på.

Det var nogle af konklusionerne på et strategiseminar, som bestyrelsen afholdt i februar.

Sæler og muldvarpe

ores allestedsnærværende formand Normann har gode forbindelser til diplomuddannelsen i strategisk kommunikation, hvor hans søster er leder. Her har han haft held med at få to grupper af studerende til at bruge Roskilde Sejlklub som en case i deres afsluttende opgaver. Efterfølgende har grupperne præsenteret deres resultater, hvor den kryptiske overskrift om sæler, der forvandles til sejlfisk blev fremlagt og analyserne lagt frem. De studerende havde interviewet bestyrelsen og en række medlemmer såvel som lokale politikere og andre interessenter, så det var ganske grundigt arbejde. En sæl ser man kun lejlighedsvis, når den stikker sit mørke hoved op, ellers lever den skjult. Ifølge de studerende blev muldvarpen også nævnt som et billede på vores klub. Hvorimod en sejlfisk er anderledes udadvendt - af en fisk at være. Overdrivelse fremmer jo forståelsen, så vi skal ikke helt tabe modet.

Fremtidsværksted

Med fin styring af to af de studerende bag diplomopgaverne om vores klub blev bestyrelsen guidet igennem et "fremtidsværksted", som mundede ud i en række ideer til aktiviteter og projekter. De lader sig nok ikke realisere her og nu, for der skal jo nogen til at stå for gennemførelsen, men man fornemmer, at den gode spiral er sat i gang, så processen med at sætte endnu mere fut i fejemøget bliver selvforstærkende.

En sommertur med ulækkerbevægelsen

Af Signe Scharling (14 år – for 16 år siden)

(Min datter Signe, afleverede for 16 år siden en stil i 9. klasse på Klostermarksskolen om en sommersejltur i vores trimaran Trifli, en Dragonfly 25. Den er skrevet over det tema, de fik stukket ud, nemlig: **Ud af de faste rammer**. Med venlig hilsen Sven Scharling)

Hver sommer tager min far, min bror og jeg på sejltur i vores trimaran, Trifli. (Den hed oprindeligt Trifly, men vi fordanskede det). En trimaran er en rigtig racerbåd og bestemt ikke bygget til familieture. Pladsen er meget trang, der er intet toilet ombord, og maden bliver lavet over et enkelt blus. Min far kan godt lide en lidt "back to nature" levevis, så vores årlige sejltur bliver altid ret primitiv. Derfor har min mor, når vi er på sejltur, givet os navnet Ulækkerbevægelsen. Min far har udnævnt sig selv til præsident, (da han er den mest ulækre), og min storebror Mads er generalsekretær. Jeg er desværre ikke ulækker nok til at få en så betydningsfuld post, så jeg må nøjes med at være almindeligt medlem af ulækkerbevægelsen ind til videre.

I år var vejret rigtig godt, da vi startede på vores kendte rute ud gennem Roskilde fjord. Solen skinnede, og vinden kom lige agter ind, så vi havde vores store røde og blå spiler, som er et sejl, oppe. Min far styrede, og vi hørte radio og spiste saltlakrids. Mads havde taget sin guitar med, så han sad ude på trampolinen og klemte, imens vi overhalede et par både til. Det er noget af det bedste ved at sejle: at vinke til de andre

både, mens man overhaler dem. Vinden var god, så min far udbrød mindst hver 10. minut: "Hold da kæft hvor er der fart på, vi stryger jo af sted!". Jeg lå ude på trampolinen, mens vi sejlede. Det er skønt at ligge der, for så kan man høre vandet klukke under sig og høre vinden tage fat i sejlene. Efter to-tre kvarters

sejlads nåede vi den smalle passage mellem Selsø og Eskilsø. Her er strømmen altid så stærk, at bøjerne ligger helt ned i vandet. Min far, der er vild med at udforske nye uvejsomme steder, insisterede på at gå i land på Eskilsø. Min bror og jeg gik kun modvilligt med til det, da der tilsyneladende ikke var andet end en stor flok køer og en masse fredede fugle på den lille ø. Begge slags dyr sked åbenbart ret meget, for vi blev nødt til at hoppe fra sted til sted for at undgå kokasser og fuglelort. Vi var på vej rundt om øen, da min far pludselig fik øje på en stor havørn. Den enorme fugl svævede et stykke tid over os og forsvandt så ned bag en lille bakke. Det var et utroligt syn.

Da vi kom tilbage til vores gummibåd, som vi havde ladet ligge i vandkanten, mødte et andet og mere

komisk syn os. Hele øens koflok havde samlet sig omkring gummibåden, og et par mere dristige køer var gået op i den. De havde på en eller anden måde fået afmonteret et sæde og en åre, der nu lå og flød i vandkanten. Køerne skyndte sig at hoppe ud af båden og fortrække, da vi nærmede os.

Vi rensede gummibåden for kokasser så godt vi kunne, og sejlede videre ud gennem fjorden. Et lille stykke af vejen fik vi følgeskab af to små marsvin, der hoppede op af vandet lige foran bådens stæv. Den første havn vi lagde til ved, var Rørvig. Trifli er for bred til en havneplads, så vi ankrede som altid op et idyllisk sted til højre for havnen. Vi roede ind til land i gummibåden og gik rundt på havnen, som vi kendte hver en tomme af. Der var de offentlige havnetoiletter (en meget vigtig ting), en iskiosk hvor de solgte enorme havneisvafler, og selvfølgelig en lille havn med en masse både.

Når man skal på toilettet, skal man ro hele vejen ind til havnen. Det er ret irriterende, hvis man skal på toilettet midt om natten, men så har vi heldigvis også "den sorte spand". "Den sorte spand" er en sort plastikspand, der fungerer som toilet, og den er nok en af hovedårsagerne til, at vi har fået navnet Ulækkerbevægelsen. Om eftermiddagen fangede Mads og jeg krabber ved hjælp af en fiskeline med spegepølse bundet i enden og et

lille fiskenet. Når vi fangede en krabbe kom den i den sorte spand (en anden sort spand altså, men muligheden for forveksling kan ikke udelukkes). Bagefter fodrede vi en hel hær af måger og nogle svaner med brød.

Hen mod aftenen gik min far i gang med at lave aftensmad på vores lille primus. Vi havde igen fået en ny, for vores primusser fra tidligere ture var alle gået op i flammer. Vi skulle have bouillabaisse fiskesuppe, som er en af min fars specialiteter. Han havde været ude at sanke muslinger med sand i og fange fladfisk med harpun og var godt i gang med suppen, da han kom i tanke om, at der skulle appelsin i. Heldigvis havde vi en flaske med hindbær-orange saftvand, og det var, ifølge min far, selvfølgelig endnu bedre end rigtig appelsin. Suppen blev meget interessant og knasende mellem tænderne, men blev spist, for man bliver utrolig sulten af den friske havluft.

Der var ikke sovepladser nok i båden til os alle tre¹, så min far sov udenfor på trampolinen. Han brugte gummibåden, vendt med bunden i vejret og fastgjort med adskillige reb, som tag. Om morgenen vågnede jeg ved, at de svaner, vi havde fodret dagen før, bankede på bådens skrog med deres næb for at tigge om mere brød. Jeg rejste mig op, og slog hovedet mod den lavloftede kahyt, som jeg plejede. Alting var fugtigt og klamt i båden om morgenen, og vi børstede tænder i vand med plastiksmag fra en stor dunk. Mens vi roede i land for at aflægge havnetoiletterne et besøg, gik en ræv frem og tilbage på stranden for at finde sig lidt morgenmad, men den forsvandt, da vi nærmede os land. Alt var helt stille bortset fra skulpene fra årerne i vandet. Der var dug på gummibåden, og vandet var koldt, da vi vadede det sidste stykke ind til stranden. Tilbage på båden spiste vi morgenmad. Min far skar brød ud med sin gamle rustne spejderkniv, og plastiktallerkenerne lugtede mærkeligt, men det lod vi os ikke mærke med. Sejlturen var først lige startet, og Ulækkerbevægelsen havde slet ikke vist sig i sin fulde udfoldelse endnu...

Motionscyklerne søsættes

Roskilde Sejlklub har anskaffet pedalkajakker

Af Bo Warming

Også **du** har, som medlem af klubben, mulighed for at motionere i vores smukke Fjordland og opleve det dejlige landskab kystnært.

Vi fik fondsmidler fra Friluftsrådet til at støtte fortsættelsen med at ro på fjorden for især seniorer, der ikke føler sig sikre ved at "skru" sig ned i den snævre, livlige havkajak.

I pedalkajakken motionerer du benene og skåner ryg og arme.

Vi ror ud sammen i godt vejr med svømmevest (vi kan svømme) og hjælper hinanden med at søsætte og sætte kajakkerne på plads.

Der er udviklet et sø-gelænder, så det er nemmere at "gå ombord". Og vi lægger stålriste, så rampen bliver mindre glat.

I det år, vi har prøvet dem, har vi haft mange gode oplevelser,

som vi gerne deler.

Vi har oplevet pedalkajakkerne som stabile, nemme at manøvrere og man sidder bekvemt i stolen, når den rigtige afstand til pedalerne er indstillet.

Pedalkajakkerne kræver ikke certifikat eller "kørekort", men sund fornuft og godt vejr.

Har du lyst til en demo-tur?

Kontakt:

Helge Hansen tlf. 25 36 67 37

Bo Warming tlf. 61 85 52 90

Seniormotion uden lige.

Stålriste på rampen

Man kan også sige,
det er sjovt for dreng og pige:

Pedalkajakerne skaber opmærksomhed.

Den, der sætter tempoet ned, ser mere.

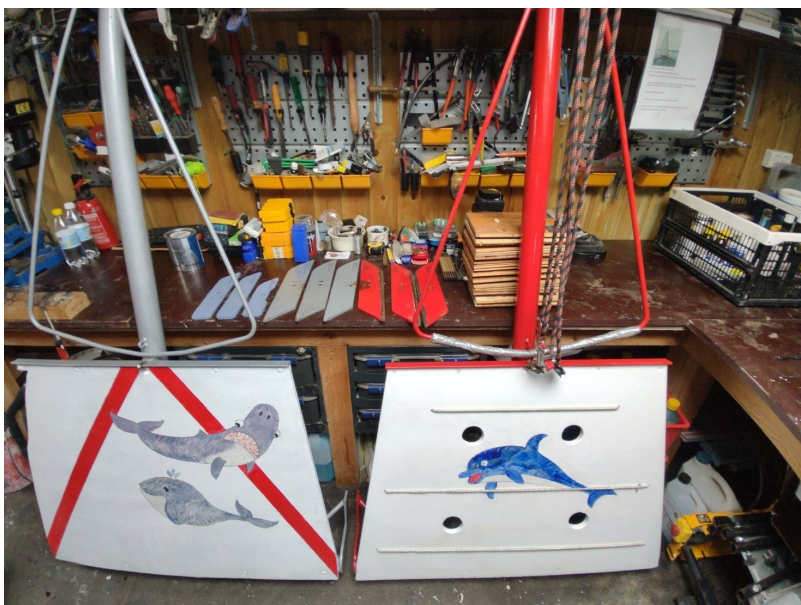
Vi varmer op til TOUR de FRANCE i fjordlandet.
og bruger pedalerne på vandet.
Der er bedre plads bl.a.

Is yachter

Her er to optimist-isebåde som jeg har gjort i stand og forærer sejlklubben. Jeg håber, der er mange medlemmer, der får glæde af dem, hvis der kommer isvinter en skønne dag.

Vh Helge

Helge Hansen

Kajakroning på Island

Foredrag af Thorsteinn Siglaursson

Af *Ralph Ferré Koch*

Kajakafdelingen havde fået Thorsteinn til at holde et lille foredrag om hvordan det er at ro i kajak i Island.

Han fortalte lidt om historien hvor inspirationen kom fra grønland med hjemmelavede kajaker og en del drukneulykker til følge hvorefter det blev forbudt at ro kajak i Island

Men en engelsk kajakroer fik sat mere skik på det og startede den nuværende kajak kultur op.

Selv havde han taget til nord england for at blive uddannet til den højeste grad bcc deg 5 instruktør.

Han blev spurgt hvad han syntes om Danmark og her pegede han på at det var mere trygt og man kan lege lidt mere. I Island er det mere alvor at ro, da konsekvenserne kan være store.

Island er noget helt andet end Danmark mht. vind og vejr så det er ikke for begyndere at ro rundt alene. Vejret skifter hurtigt og det kan blive meget voldsom. Selv på land kan biler vælte når vinden tager fat, og vandfald løber opad. Ret vildt.

Hvis man vil ro deroppe skal man kontakte de lokale kajakklubber der er meget behjælpelige med turforslag og evt. lån/lege af grej.

Namedropping

Nigel Foster og Nigel Dennis har været på besøg på træf. Nigel Foster tog turen i 1975 og var vist ikke særlig erfaren dengang, men han er også en eventyrer. Turen rundt om Island ca. 1300km. Freja Hoffmeister har også taget turen.

Thorsteinn fra en tur i danmark